

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania powołano następujące zarzuty:

1. Błędne nieuwzględnienie czynników podobieństwa towarów zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾.

Wnoszący odwołanie nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu, że Izba Odwoławcza prawidłowo uznała, iż „przenośne urządzenia nawigacyjne, w szczególności satelitarne przenośne urządzenia nawigacyjne” z jednej strony i towary oznaczone znakami towarowymi, na których został oparty sprzeciw, z drugiej strony są do siebie podobne. Sąd pominął przy ocenie podobieństwa istotne czynniki takie jak rodzaj odnośnych towarów, ich wytwarzanie, wprowadzanie na rynek, kanały dystrybucji i państwa sprzedaży. Przy pełnym uwzględnieniu i właściwym wyważeniu wszystkich miarodajnych czynników należałoby wykluczyć podobieństwo towarów.

2. Przeinaczenie okoliczności faktycznych i błędne zastosowanie ochrony znanych znaków towarowych na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

Sąd błędnie nie podważył stanowiska Izby Odwoławczej, że znak towarowy „Carrera” jest znany znaczącej części odbiorców. Izba Odwoławcza oparła to ustalenie w szczególności na pojedynczym aspekcie sondażu opinii publicznej. Niektóre istotne wyniki tego sondażu Izba Odwoławcza i Sąd niesłusznie określiły jako „bezwartościowe”, a pozostałe w zupełności pominęły. W związku z tym orzeczenie Sądu opiera się na znacznym przeinaczeniu okoliczności faktycznych i wypaczeniu dowodów.

3. Błędne przyjęcie „przeniesienia wizerunku” na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

Sąd błędnie nie zakwestionował stwierdzenia Izby Odwoławczej, że istnieje prawdopodobieństwo, że należący do wnoszącego odwołanie zgłoszony znak towarowy „Carrera” będzie korzystał z „przeniesienia wizerunku”. Izba Odwoławcza przyjęła, że niektóre z towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym mogłyby „zostać wbudowane w pojazdy samochodowe i być w nich używane”. Zdaniem Izby Odwoławczej prowadzi to do „przyzwyczajzeń społecznych”, z powodu których używanie towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym z jednej strony „zbiega się” z używaniem pojazdów samochodowych z drugiej strony. Według wnoszącego odwołanie w rzeczywistości samo wbudowanie towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym do pojazdów samochodowych i używanie ich tam nie stanowi podstawy dla „przyzwyczajzeń społecznych” i nie może prowadzić do przeniesienia wizerunku. W tym zakresie zarówno Izba Odwoławczej, jak i Sąd nie przedstawiły zrozumiałego uzasadnienia swoich orzeczeń.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 9 lutego 2015 r. – United Video Properties Inc./Telenet NV

(Sprawa C-57/15)

(2015/C 138/46)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: United Video Properties Inc..

Druga strona postępowania: Telenet NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 14 dyrektywy 2004/48⁽¹⁾ sformułowanie „rozsądne i proporcjonalne koszty sądowe oraz inne wydatki” stoi na przeszkodzie uregulowaniu belgijskiemu, stwarzającemu sądowi możliwość wzięcia pod uwagę dokładnie określonych, specyficznych elementów danej sprawy i przewidującego w kontekście kosztów zastępstwa procesowego przez adwokata system zróżnicowanych stawek ryczałtowych?
- 2) Czy zawarte w art. 14 dyrektywy 2004/48 sformułowanie „rozsądne i proporcjonalne koszty sądowe oraz inne wydatki” stoi na przeszkodzie orzecznictwu, zgodnie z którym koszty doradcy dysponującego wiedzą techniczną podlegają zwrotowi jedynie w przypadku zachowania nieprawidłowego (z punktu widzenia powstania odpowiedzialności umownej lub pozaumownej)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Włochy) w dniu 9 lutego 2015 r. – Esse Di Emme Costruzioni Srl/Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-59/15)

(2015/C 138/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Włochy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Esse Di Emme Costruzioni Srl

Strona pozwana: Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy zasada ustanowiona w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, uszczegółowiona w dziedzinie zamówień publicznych przez art. 1 dyrektywy 9/665/EG Rady z dnia 21 grudnia 1989 r.⁽¹⁾, zgodnie z którym każda osoba, której prawa lub swobody zagwarantowane w prawie Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego odwołania się do sądu, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego takim, jak w niniejszej sprawie art. 9, 13 i 14 dekretu Prezydenta Republiki nr 115 z dnia 30 maja 2002 r., które dla wszczęcia postępowania przed sądami administracyjnymi w dziedzinie zamówień publicznych przewidują wyższą opłatę sądową, niż w przypadku postępowań sądowno-administracyjnych w innych dziedzinach?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2014 r. w sprawie T-476/12, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 lutego 2015 r. przez Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH

(Sprawa C-60/15 P)

(2015/C 138/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (przedstawiciele: S. Altenschmidt i P.-A. Schütter, Rechtsanwälte)